

Matka Heleny Kovanicové, Olga Munková

Na téhle fotografii ze 30. let stojí maminka na schodech vedoucích ze dvora do zahrady za naším domem. Maminka má na sobě kabát se zvláštní kožešinou, které se říkalo "popelčina". Měla šedoběžovou žíhanou barvu, a když jste na ni zafoukali, zhnědla.

Sama jsem jednou měla kabát z téhle látky, kterou jsem koupila v Tuzexu, s límcem z popelčiny. Moc ráda jsem ho nosila. Později ho nosila dokonce i moje vnučka Helenka, které se také moc líbil. Nechala jsem si ho udělat v krejčovství, které bývalo v prvním patře paláce Platýz na Národní třídě v Praze. V přízemí měli výlohu s krásnými věcmi.

Maminka chodívala pěkně oblečená, i když toho v šatníku nikdy zase tolik neměla. Nechávala si šít věci u pana Chmelíčka v Praze v Malátově ulici, kterého objevila teta Elsa. Teta Elsa byla opravdová frajerka. Krejčí Chmelíček byl moc šikovný, ale trvalo mu hrozně dlouho, než objednávku dodal. Později jsem si tam taky nechávala šít věci. Někdy v roce 1938, možná i dřív, mi nechali u Chmelíčka ušít můj první krásný kabát. Byl tmavomodrý s hezkým límcem, který vypadal jako z nutrie nebo bobra, ale byl to králík. Ještě před válkou mi pan Chmelíček ušil kostkovaný kostýmek a červenou skládanou sukni. Po válce jsem si u něj nechala udělat šaty a blůzu.

Co se týče kosmetiky, maminka nikdy nenesila makeup, jen používala spoustu pudru. Celý život si vždycky pudrovala nos. Říkávala, že to proto, aby se jí neleskl. Mívala takovou vodu v hezké oblé lahvičce s velkou zátkou. Nejspíš to byla nějaká pleťová voda. Když maminka ráno odcházela do města, vždycky si tou vodou omyla obličej. Pak se vydala na pochůzky, zastavila se v lahůdkách, v textilním obchodě Lustigových.